

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑ – ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ

Δεκάδες χιλιάδες νέων, εργαζόμενων, ανέργων και κοινωνικά αποκλεισμένων εισέρχονται στο προσκήνιο της ιστορίας για να επιβάλουν τη θέλησή τους, για να υπερασπίσουν την αξιοπρέπειά τους και τα δικαιώματά τους.

Ένα νέο κίνημα γεννιέται στις πλατείες της Ελλάδας. Ήδη, πέντε ημέρες μετά την πρώτη αυθόρμητη εμφάνισή του, έχει προχωρήσει σε ορισμένα σημαντικά μέτρα για την παραπέρα συγκρότησή του: γενικές συνελεύσεις, ομάδες εργασίας, ψηφίσματα. Ένα κίνημα που δίνει την ευκαιρία σε χιλιάδες εργαζόμενους χωρίς οργανωμένη συνδικαλιστική κάλυψη στους χώρους εργασίας τους, σε ανθρώπους του σύγχρονου «πρεκαριάτου» της ελαστικής και μαύρης εργασίας και του σύγχρονου «εφεδρικού βιομηχανικού στρατού» των ανέργων να βρουν πεδίο συλλογικής έκφρασης.

Είναι αλήθεια ότι το κίνημα αυτό παραμένει στο πλαίσιο μιας θολής διαμαρτυρίας χωρίς μια εναλλακτική πρόταση και ότι στο εσωτερικό του υπάρχουν κοινωνικές δυνάμεις και πολιτικές κατευθύνσεις ανταγωνιστικές μεταξύ τους. Οι αντιφάσεις αυτές όμως είναι αναπόφευκτες σε κινήματα που αποκτούν τόσο μαζικές διαστάσεις και προκύπτουν μέσα από αυθόρμητες και αυτοοργανωμένες δομές και δράσεις.

Δεν βλέπουμε στο κίνημα της Πλ. Συντάγματος ένα νέο υποκείμενο που ακυρώνει την κεντρικότητα του εργατικού κινήματος και την αναγκαιότητα της επαναστατικής στρατηγικής. Βλέπουμε όμως μια ανοιχτή διαδικασία που εμπνέει πολύ κόσμο και κατεβάζει στο δρόμο ανθρώπους που το οργανωμένο εργατικό κίνημα και η αριστερά δεν κατάφεραν να τον κινητοποιήσουν.

Είναι σημαντικό λοιπόν ότι αυτή τη στιγμή οι εκατοντάδες χιλιάδες των «αγανακτισμένων» είναι στο δρόμο. Αν οι συγκεντρώσεις συνεχίσουν να είναι μαζικές και αν το κίνημα των «αγανακτισμένων» πραγματικά εννοεί αυτό που λέει, «να πάρουν το μνημόνιο και να φύγουν από δω», τότε αργά ή γρήγορα θα έρθει σε σύγκρουση με τις πολιτικές και κοινωνικές ελίτ, αλλά και με τον ίδιο τον εαυτό του. Θα διαπιστώσει ότι η επιτυχία του δεν εξαρτάται από το πόσους φίλους θα κάνει στο facebook, αλλά από το πόσους «εχθρούς» θα κάνει στην πραγματική κοινωνία. Θα διαπιστώσει ότι τα ΜΜΕ θα σταματήσουν να είναι φιλικά απέναντί τους. Θα διαπιστώσει ότι αυτοί που θα προσπαθήσουν να το καταστείλουν φέρουν κι αυτοί την ελληνική σημαία και μιλάνε κι αυτοί για το «καλό της πατρίδας». Θα διαπιστώσει ότι θα πρέπει να απευθυνθεί και να συσπειρώσει και τους μετανάστες για να καλύψει το σύνολο εκείνων που εργάζονται σε αυτή τη χώρα και χτυπιούνται από τα κυβερνητικά μέτρα. Θα διαπιστώσει ότι δεν μπορεί να είναι αυτόνομη νησίδα μακριά από τα «κόμματα» και την «πολιτική», αλλά ίσα ίσα θα είναι αναγκασμένο να κάνει πολιτική για τον ίδιο τον εαυτό και για το καλό όλων των καταπιεσμένων. Θα διαπιστώσει ότι το κίνημα αυτό, για να είναι αποτελεσματικό και να αναγκάσει το μπλοκ του Μνημονίου – κυβέρνηση, αστικά κόμματα, βιομήχανους και τραπεζίτες – να πάρει πίσω τα μέτρα της λιτότητας, θα πρέπει να χτυπήσει εκεί που πραγματικά τους πονάει: στο σταμάτημα της παραγωγής με μαζικές απεργίες και καταλήψεις κυβερνητικών κτιρίων.

Ό,τι συμβαίνει σήμερα στις πλατείες της Ελλάδας και της Ευρώπης αποτελεί μια διαδικασία στην οποία τμήματα του εργατικής τάξης αποκτούν εμπειρίες και αυτοπεποίθηση, αλλά ταυτόχρονα θα βγάλουν και πολιτικά συμπεράσματα. Το πόσο ριζοσπαστικά θα είναι εξαρτάται και από την παρέμβαση της αριστεράς και κυρίως από την τόλμη της να πει ΝΑΙ στην αυτενέργεια των μαζών, στην αυτοοργάνωση των κινήματων και στο σχεδιασμό των αγώνων και της πολιτικής δράσης των καταπιεσμένων.

Τα κυβερνητικά αδιέξοδα

Η κυβέρνηση του μνημονίου διαισθανόμενη την αναπτυσσόμενη κοινωνική οργή για τα όσα έπραξε αλλά και για τα μελλούμενα να πράξει έχει παραλύσει από τις εσωτερικές της αντιθέσεις. Επιδιώκει να εκφοβίσει τους εργαζόμενους με τα αστεία διλήμματα για δημοψήφισμα ή έξοδο από το ευρώ, με λαγούς τον πρόεδρο του ΣΕΒ και την Δαμανάκη αντιστοίχως. Επιλογή του ΣΕΒ και όχι μόνο υπήρξε το ευρώ, που συμμετείχε σημαντικά και στην αύξηση του χρέους και στην διαστημική άνοδο των τιμών και στη μείωση των μισθών από την δημιουργία του. Το ευρώ δημιουργήθηκε για να αποφύγουν οι πολυεθνικές και οι μεγάλες επιχειρήσεις την αβεβαιότητα που προκαλούσαν οι κυμαινόμενες συναλλαγματικές ισοτιμίες στο προγραμματισμό των επενδύσεών τους και την αγορά των πρώτων υλών.

Το δημιούργημά τους δεν πρόκειται να αντέξει μεσομακροπρόθεσμα. Μετά την Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία ακολουθούν με μαθηματική ακρίβεια η Ισπανία, Βέλγιο και Ιταλία. Ο λόγος χρέους προς ΑΕΠ συνεχώς θα επιδεινώνεται και οι αγορές θα αυξάνουν αντίστοιχα τα επιτόκια

Το χρέος δεν είναι μόνο ελληνική υπόθεση. Ήδη το παγκόσμιο δημόσιο χρέος έχει φτάσει το 100% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Αν συνυπολογίσουμε και το ιδιωτικό χρέος που είναι δυσθεώρητο, πρόκειται για ιστορική χρεοκοπία του καπιταλισμού που συνδυάζεται με αναιμικούς ρυθμούς ανάπτυξης, υπερπαραγωγή και ανεργία.

Αχόρταγη η άρχουσα τάξη

Οι αργόσχολοι της σύγχρονης κοινωνίας ονομάζονται κεφαλαιοκράτες. Ιδιοποιούνται το παραγόμενο κοινωνικό υπερπροϊόν που προέρχεται αποκλειστικά από την ανθρώπινη εργασία. Το κεφάλαιο λοιπόν δεν είναι παρά κλεμμένη κοινωνική εργασία. Τα κόμματα που εναλλάσσονται στην κυβέρνηση και όσα επιδιώκουν την συμμετοχή τους στην αστική διακυβέρνηση είναι το πολιτικό υπηρετικό προσωπικό της κεφαλαιοκρατίας. Ας θυμηθούμε ότι μετά το 2008, παγκόσμια, πάνω από 15 τρις \$ έχουν διατεθεί για τη σωτηρία του τραπεζικού συστήματος. **Με άλλα λόγια οι ζημίες κοινωνικοποιήθηκαν, τα κέρδη ιδιωτικοποιούνται και οι εργαζόμενοι καλούνται να πληρώσουν το λογαριασμό.**

Το οξύμωρο είναι να ισχυρίζονται ότι αγωνίζονται για τη σωτηρία της πατρίδας (διάβαζε κεφαλαιοκρατία) αυτοί που μας χρεοκόπησαν. Με τα μνημόνια που αποδέχονται, εξυπηρετούν **αποκλειστικά** το τραπεζικό κεφάλαιο ευρωπαϊκό και ελληνικό, τις μεγάλες επιχειρήσεις και τις παγκόσμιες χρηματαγορές. Αφού εκμεταλλεύθηκαν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων που ήταν άτοκα για 34 χρόνια, στη συνέχεια οδήγησαν τα κεφάλαια των ταμείων στο χρηματιστήριο, όπου συντελέστηκε η δεύτερη λεηλασία, και η ληστεία ολοκληρώνεται με τα κρατικά ομόλογα που κατέχουν τα ασφαλιστικά ταμεία, και που σήμερα η αξία τους στη δευτερογενή αγορά είναι υποτιμημένη κατά 35% τουλάχιστον.

Για να μπορέσουν να υλοποιήσουν το μεσοπρόθεσμο πλαίσιο (2012-2015) που κατ' αρχή σκοπεύει στην είσπραξη 22 δις € συνεχίζουν την επιδρομή με περαιτέρω περικοπές στις συντάξεις, τους μισθούς, τα επιδόματα ανεργίας στο κόψιμο των κοινωνικών δαπανών για την υγεία, παιδεία κλπ. Όλα αυτά στοχεύουν στην αύξηση της κερδοφορίας προς τα πάνω, τον περιορισμό της φορολόγησης που αφορά τις εταιρίες και τους πλούσιους. Για μας επιβουλεύονται αύξηση του ΦΠΑ, ακόμα παραπέρα μείωση του αφορολόγητου και αύξηση της άμεσης φορολογίας.

Στόχος τους είναι οι κρατικές λειτουργίες να περιοριστούν σε εκείνες τις δραστηριότητες που ενθαρρύνουν τη συσσώρευση και αξιοποίηση του κεφαλαίου. Το γεγονός ότι η ανεργία έφτασε στο 16% τους είναι αδιάφορο. **Αντί να μειωθούν ακόμα περισσότερο οι ώρες εργασίας, χωρίς να μειωθούν οι μισθοί για να βρουν δουλειά οι άνεργοι**, αυτοί επιδιώκουν να νομιμοποιηθεί το 10ωρο για να αποσπάσουν οι κεφαλαιοκράτες περισσότερη απλήρωτη εργασία.

Ο Παπανδρέου και οι θλιβερές φιγούρες υπουργών και βουλευτών επιδιώκουν να **ιδιωτικοποιήσουν άμεσα ότι απέμεινε από το Δημόσιο τομέα**, τώρα που η χρηματιστηριακή αξία τους είναι στο ναδίρ και υπολείπεται κατά πολύ ακόμα και της λογιστικής τους αξίας. Η κυβέρνηση θέλει να πουλήσει φτηνά, να ενισχύσει τα κέρδη των ιδιωτών και μετά από μια εικοσαετία να αγοράσει πανάκριβα.

Κανένας από το πολιτικό σύστημα που διαχειρίζεται την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, δεν τολμά να υποστηρίξει τη μόνη αξιόπιστη πρόταση που αναφέρεται στην **παύση πληρωμών και τη διαγραφή του χρέους**, την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, που έτσι ή αλλιώς συντηρείται από τις εγγυήσεις του δημοσίου, το γενικευμένο κοινωνικό και εργατικό έλεγχο, τη κατάργηση του διευθυντικού δικαιώματος, του τραπεζικού και εμπορικού απορρήτου, τη κρατικοποίηση του εξωτερικού εμπορίου για να περιοριστεί η φυγή των κεφαλαίων στο εξωτερικό και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για το σχεδιασμό της οικονομίας στη βάση της ικανοποίησης των κοινωνικών αναγκών.

Το πρόγραμμα αυτό μπορεί να υλοποιήσει μόνο μια επαναστατική εργατική κυβέρνηση που θα προέλθει από ριζοσπαστικές και επαναστατικές δυνάμεις που δεν ανήκουν στην καθεστωτική πολιτική τάξη, από διασπάσεις μεταρρυθμιστικών κομμάτων και από συνδικάτα που θα έρθουν σε ρήξη με την κυβέρνηση του πάλαι ποτέ επονομαζόμενου ΠΑΣΟΚ. Μια τέτοια κυβέρνηση και ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι απολύτως ασυμβίβαστα με την παραμονή στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά οι προϋποθέσεις για την εκδήλωση αλληλεγγύης και υποστήριξης από την πλευρά των ευρωπαίων εργαζόμενων προς το εγχείρημά μας, όπως δείχνουν ακόμα και οι τελευταίες εξελίξεις στην πλατεία του Ήλιου της Μαδρίτης, πρέπει να θεωρούνται δεδομένες.

Κάτω η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ

Παύση πληρωμών – διαγραφή του χρέους

Εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και του εξωτερικού εμπορίου

Γενικευμένος εργατικός έλεγχος

Για μία επαναστατική εργατική κυβέρνηση

Να πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας!

OKDE Σπάρτακος

ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς | www.okde.org